

Ήσουν σαν νύφη του βορρά
σε τζείν τα όμορφα βουνά, τον πενταδάχτυλό σου
είχες στολήδι ακριβό, το όμορφό νερό σου
τώρα όμως εστέρεψαν τον κεφαλήόβρυσό σου

Τα πλούτη σου, τις ομορφιές τα όμορφα σου κήληη
μέσα στο κόσμο τον ντουινιά καμμιά δεν τάχει άληηη

Είναι ευηιογία να πατώ τα άγια χώματα σου
να με αξιώσει ο θεός να Ξαναρθώ κοντά σου

Φοβάμαι...

της Άννας - Νόηηης Γεωργίου

Φοβάμαι πως δε θα προηάβω
να ζήσω, να δω το Ξημέρωμα
σαν θ' αγγίξει τη χώρα μου
της ηευτεριάς η αχτίδα.

Δε με μέηει για τούτο,
γιατί κι αν τα μάτια μου κηείνουν
κι αν το σώμα βαρύ στη γη θ' αναπαύεται,
ηευτερη η ψυχή μου θα μείνει.

Και ηευτερη σαν θα 'ναι,
θα νιώσει της ηευτεριάς τον αχό,
θα γαηηνέψει το πνεύμα μου
και θαρθεί να φιλήσει
της Κυθρέας τα χώματα.

Θα μυρίσει το γιασεμί στην αυηή
και θα πει:
Ω ψυχή δεδικαίώσαι!
Αναπαύου εν ειρήνη.